

MUROS

<http://elproyectomatrix.files.wordpress.com/2008/07/television.jpg>

Eduardo Galeano, 2003

O Muro de Berlín era a noticia de cada día. Da mañá á noite liamos, víamos, escoitabamos: o Muro da Vergoña, o Muro da Infamia, a Cortina de Ferro... Por fin, ese muro, que merecía caer, caeu. Pero outros muros agromaron, seguen agromando, no mundo, e aínda que son moito máis grandes có de Berlín, deles se fala pouco ou nada. Pouco se fala do **muro que os Estados Unidos están alzando na fronteira mexicana** e pouco se fala dos **aramados de Ceuta e Melilla**. Case nada se fala do **Muro de Cixordania**, que perpetúa a ocupación israelí de terras palestinas e de aquí a pouco será quince veces máis longo có Muro de Berlín. E nada, nada de nada, se fala do Muro de Marrocos, que desde fai vinte anos perpetúa a ocupación marroquí do Sahara occidental. Este muro, minado de punta a punta e de punta a punta vixiado por miles de soldados, mide sesenta veces máis có Muro de Berlín.

Por que será que hai muros tan altisonantes e muros tan mudos?

Será polos muros da incomunicación, que os grandes medios de comunicación constrúen cada día?

En xullo do 2004, o Tribunal Internacional de Xustiza de A Haia sentenciou que o Muro de Cixordania violaba o dereito internacional e mandou que se derrubase. Ata agora, Israel parece non darse conta da resolución. En outubro de 1975, o mesmo Tribunal ditaminou: «Non se establece a existencia de vínculo ningún de soberanía entre o Sahara Occidental e Marrocos». Quedámonos curtos se dicimos que Marrocos se fixo o xordo. Foi peor: ao día seguinte desta resolución, desatou a invasión, chamada Marcha Verde, e pouco despois apoderouse a sangue e lume desas vastas terras alleas e expulsou á maioría da poboación.

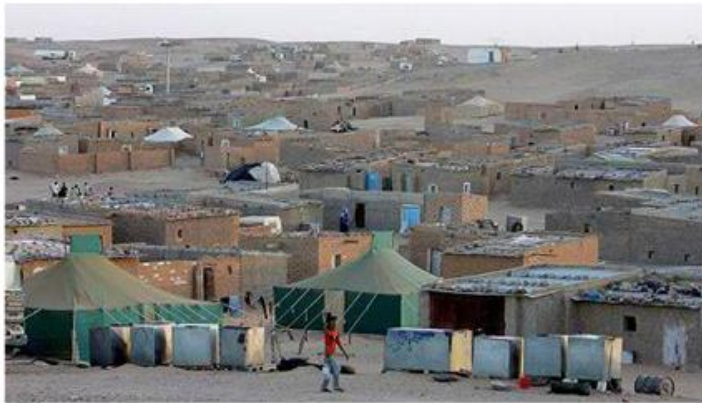
E aí segue.

Mil e unha resolucións das Nacións Unidas confirmaron o dereito á autodeterminación do pobo saharauí.

De que serviron esas resolucións? Íase facer un plebiscito para que a poboación decidise o seu destino. Para asegurarse a vitoria, o monarca de Marrocos encheu de marroquí o territorio invadido. Pero ao pouco tempo, nin sequera os marroquí foron dignos da súa confianza. E o rei, que dixera si, dixo que quen sabe. E despois dixo non, e agora o seu fillo, herdeiro do trono, tamén di non. A negativa equivale a unha confesión. Negando o dereito de voto, Marrocos confesa que roubou un país. Seguirémolo aceptando, como se tal cousa? Aceptando que na democracia universal os súbditos só podemos exercer o dereito de obediencia? De que serviron as mil e unha resolucións das Nacións Unidas contra a ocupación israelí dos territorios palestinos? E as mil e unha resolucións contra o bloqueo de Cuba?

O vello proverbio insignia:

A hipocrísia é o imposto que o vicio paga á virtude.

O patriotismo é, hoxe por hoxe, un privilexio das nacións dominantes. Cando o practican as nacións dominadas, o patriotismo faise sospeitoso de populismo ou terrorismo ou simplemente non merece a menor atención. Os patriotas saharauís, que desde fai trinta anos loitan por recuperar o seu lugar no mundo, lograron o recoñecemento diplomático de oitenta e dous países. Entre eles, o meu país, o Uruguai, que recentemente sumouse á gran maioría dos países latinoamericanos e africanos. Pero Europa, non. **Ningún país europeo recoñeceu a República Saharauí. España, tampouco.** Este é un grave caso de irresponsabilidade, ou talvez de amnesia, ou polo menos de desamor. Ata fai trinta anos o Sahara era colonia de España e España tiña o deber legal e moral de amparar a súa independencia. Que deixou alí o dominio imperial? Ao cabo dun século, en total, tres: un médico, un avogado e un perito mercantil. Iso deixou. E deixou unha traizón. España serviu en bandexa esa terra e esas xentes para que fosen devoradas polo reino de Marrocos. Desde entón, o Sahara é a última colonia de África. Usurpáronlle a independencia.

Os campamentos de refuxiados, ao sur de Alxeria, están no máis deserto dos desertos. É unha vastísima nada, rodeada de nada, onde só medran as pedras. E sen embargo, **nesas aridece** se nas zonas liberadas, que non son moito mellores, **os saharauís foron capaces de crear a sociedade aberta e a menos machista, de todo o mundo musulmán.** Este milagre dos saharauís, que son moi pobres e moi poucos, non só se explica pola súa porfiada vontade de ser libres, que iso si que sobra neses lugares onde toda falta: tamén se explica, en gran medida, pola solidariedade internacional. E a maior parte da axuda provén dos pobos de España. A súa enerxía solidaria, memoria e fonte de dignidade, é moito máis poderosa que os vaivéns dos gobernos e os mesquiños cálculos das empresas.

Digo solidariedade, non caridade. A caridade humilla. Non se equivoca o proverbio africano que di:

A man que recibe está sempre debaixo da man que dá.

MATERIAL EXTRAIDO DO LIBRO: *Datas e datos para celebrar... en pé de igualdade... e non esquecer o resto do ano*

TÍTULO
Datase datos para lembrar... en pé de igualdade... e non esquecer o resto do ano

EDITA
Concellería de Igualdade, Concello de Vigo

COORDINADORA
Mercedes Oliveira Malvar

AUTORAS
Mª Luisa Abad Abad
Esther Mato Méndez
Mercedes Oliveira Malvar

DESEÑO GRÁFICO E MAQUETACIÓN
Alen Multimedia

REVISIÓN LINGÜÍSTICA
Blanca Rodríguez Rodríguez

PRESENTACIÓN

DÍA ESCOLAR DA PAZ E A NON VIOLENCIA
30 DE XANEIRO

DÍA DAS MULLERES
8 DE MARZO

DÍA DO CONSUMO RESPONSABLE
15 DE MARZO

DÍA MUNDIAL DA SAÚDE
7 DE ABRIL

DÍA DO LIBRO
23 DE ABRIL

DÍA DA LIBERTADE DE PRENSA
3 DE MAIO

DÍA DE EUROPA
9 DE MAIO

DÍA DAS LETRAS GALEGAS
17 DE MAIO

DÍA DO MEDIOAMBIENTE
5 DE XUÑO

DÍA CONTRA A VIOLENCIA DE XÉNERO
25 DE NOVEMBRO

DÍA DA CONSTITUCIÓN E DO ESTATUTO GALEGO
6 DE DECEMBRO

DÍA DOS DEREITOS HUMANOS
10 DE DECEMBRO